



# ขนมปังหิมะ

Breadcrumbs

เทพนิยายสมัยใหม่ที่ตราตรึงใจคุณไปเนิ่นนาน

Anne Ursu  
แอนน์ เออร์ซู เขียน  
วัลลภ วัฒนา แปล

# มนตร์หิมะ



แอนน์ เออร์ซู **Anne Ursu**

ปกและภาพประกอบโดย *Erin McGuire*

วลัญช์ วัฒนา แปล  
ครูทอนฯ บรรณาธิการ



# มนตร์หิมะ

Anne Ursu Author

วัลัญช์ วัฒนา แปล : Walanch Wattana : Translator

ครูหนอนๆ บรรณาธิการ : KruNon : Editor

Copyright for BREADCRUMBS

Copyright © 2011 by Anne Ursu

Thai language translation copyright © 2012 by Tathata Publication Co., Ltd.

Copyright arranged with International Creative Management, Inc., C/o Curtis Brown,  
Haymarket House, 28-29 Haymarket, London SW1Y 4SP through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

All RIGHTS RESERVED

Illustrations copyright 2011 by Erin McGuire  
Used by permission of HarperCollins Children's Books



พิมพ์ครั้งที่ 1: ตุลาคม 2555  
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์อิมอาร์น  
บริษัท ตาดตา พับลิเคชั่น จำกัด

1<sup>st</sup> Thai Edition published: October 2012  
**Published by:** IM-ARN Publishing House  
Tathata Publication Co., Ltd.

## ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

Ursu, Anne .

มนตร์หิมะ = Breadcrumbs.-- กรุงเทพฯ : ตาดตา, 2555.

220 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. วัลัญช์ วัฒนา, ผู้แปล. II. McGuire, Erin, ผู้วาดภาพประกอบ.

III. ชื่อเรื่อง.

813.54

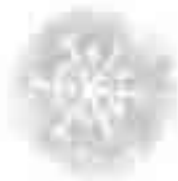
ISBN 978-616-7246-36-9

ประธานกรรมการบริหาร: บัญชา เฉลิมชัยกิจ  
กรรมการผู้จัดการ: ไชยรังสี เฉลิมชัยกิจ  
คณะที่ปรึกษา: ผ่องศรี ลือพร้อมชัย,  
สงวนศรี ตรีเทพประดิษฐ  
ผู้จัดการสำนักพิมพ์: อลิ้น เฉลิมชัยกิจ  
บรรณาธิการบริหาร: วรุฒ ทองเชื้อ  
บรรณาธิการต้นฉบับแปล: ครูหนอนๆ  
บรรณาธิการเล่ม: นาดยา กัลโยธิน  
เลขาธิการคณะบรรณาธิการ: กนกพร তাঁโคนทอง  
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย: ณัฐพงษ์ ภาทิพย์  
ศิลปกรรม: วิโรจน์ จีรวิตายกรณ์  
ฝ่ายการตลาด: อัครณัฐ ชุมมน, เกวลี คงเด่นงาม  
ฝ่ายขาย: มณัญชยา สิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย  
ฝ่ายโรงพิมพ์: ไพบูลย์ ชاکโรยานนท์,  
จิรวรรณ พยาจนรินทร์กร  
พิมพ์ที่: ฝ่ายโรงพิมพ์ บริษัท ตาดตา พับลิเคชั่น จำกัด  
จัดจำหน่ายโดย: สายส่งสุขภาพไทย  
บริษัท บิ๊ก ไท้ม จำกัด 214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38  
แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150  
โทรศัพท์: 0-2415-2621, 0-2415-6507  
โทรสาร: 0-2416-7744

**Chief Executive Officer:** Bancha Chalermchaikit  
**Managing Director:** Chonrungeee Chalermchaikit  
**Consultants:** Pongsri Luepromchai,  
Sanguansri Tretreppratima  
**Publishing House Manager:** Aleen Chalermchaikit  
**Editor in Chief:** Varut Thongchuae  
**Editor for Thai Translation:** KruNon  
**Editor:** Nataya Gulyotin  
**Editorial Secretary:** Kanokporn Thumkontong  
**Thai Version Cover Design:** Nuttapon Phakeephat  
**Thai Version Book Layout:** Wiroch Jirawitayaporn  
**Marketing Dept.:** Akkanat Chumnum, Kaewalee Doungden-ngam  
**Sales Dept.:** Manunchaya Siriwong, Udon Phanyachai  
**Printing Dept.:** Bhaibulaya Chakarayanonda,  
Jirawan Payakarintarangura  
**Printed by:** Tathata Publication Co., Ltd.  
**Distributed by:** BOOK TIME Co., Ltd.  
214 Rama II Rd. (Soi 38)  
Bangmod, chomthong, Bangkok 10150  
Tel: 662-415-2621, 662-415-6507  
Fax: 662-416-7744

๕๖ www.booktime.co.th

*แต่ จอร์แดน บราวน์*





# คำนำสำนักพิมพ์



เทพนิยายเบี่ยมมนตร์ขลัง อ่านได้ทุกวัยและทุกยุค ไม่เคยล้าสมัย พ้นไปจากความทรงจำและความรักของผู้อ่าน ราชนิหิมะ ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน ก็เป็นหนึ่งในนั้น

มนตร์หิมะ วรรณกรรมเยาวชนเรื่องล่าสุดที่อิมอ่านนำเสนอ จะนำผู้อ่านกลับไปหาราชนิหิมะ กลับสู่ความหนาวเย็น ทั้งจากเรื่องราวและภาพประกอบอันงดงาม มนต์หิมะ เป็นเรื่องของเฮเซล เด็กหญิงวัยสิบเอ็ดขวบ ผู้มีปัญญาการปรับตัวเข้ากับโรงเรียนใหม่ พ่อแม่บุญธรรมที่รับเธอมาเลี้ยงตั้งแต่ยังแบเบาะก็เพ็งเลิกกัน ทว่าเธอยังมีความสุขเพราะมีแจ๊คเป็นเพื่อนสนิทที่รู้ใจ ทั้งคู่เล่นด้วยกัน ท่องไปด้วยกันในโลกความเป็นจริงและโลกจินตนาการ แต่แล้ววันหนึ่ง จู่ๆ แจ๊คก็เปลี่ยนไป เขาไม่พูดด้วย ไม่ส่งเสียงกับเธออีก แล้วหายหน้าไปจากชีวิตเธอในที่สุด เฮเซลไม่เข้าใจสาเหตุใจเธอจึงว่าวุ่นและหม่นหมอง

เมื่อเฮเซลรู้ว่าแจ๊คถูกราชนิหิมะพาไปอยู่ในอาณาจักรหิมะ ก็ตัดสินใจตามไปช่วยเขา เธอต้องบุกป่าฝ่าหิมะ ผจญความยากลำบาก เผชิญสารพัดสิ่งน่าสะพรึงกลัว แต่จะช่วยเหลือได้หรือไม่อย่างไร ขอให้ผู้อ่านที่รักของเราพลิกหน้าไปร่วมผจญภัยเอง

มนตร์หิมะเป็นเทพนิยายยุคใหม่ โดดเด่นด้วยวิธีเล่าเรื่องที่แตกต่างจากเทพนิยายอื่นๆ เบี่ยมความรู้สึกลากหลาย ชวนติดตามฝีมือการถ่ายทอดอันหมดจดงดงาม อ่านแล้วตรึงใจไปนานแสนนานของผู้เขียน อิมอ่านหวังว่าผู้อ่านจะค่อยๆ ลืมรายละเอียดอ่าน แล้วชื่นชอบ หากชื่นชมก็อย่าเก็บความในใจไว้คนเดียว ติดต่อพูดคุยกับเราได้ที่ [f /ImArnPublishing](https://www.facebook.com/ImArnPublishing)



สำนักพิมพ์

'อ่านอร่อย ได้คุณค่า'

ตุลาคม 2555



## สารบัญ

<b>ภาคแรก</b>		9
บทที่หนึ่ง	หิมะตก	11
บทที่สอง	เทพนิยาย	22
บทที่สาม	ที่ทาง	33
บทที่สี่	เศษสี่ยว	44
บทที่ห้า	กระจก	54
บทที่หก	ถูกทิ้ง	57
บทที่เจ็ด	แม่มด	67
บทที่แปด	เหตุผล	74
บทที่เก้า	โดยสารเลื่อน	81
บทที่สิบ	เฉอะแฉะ	84
บทที่สิบเอ็ด	ความคิดอัจฉริยะ	93
บทที่สิบสอง	ทางเดิน	101
บทที่สิบสาม	เศษเล็ก ๆ	110



<b>ภาคสอง</b>		113
บทที่สิบสี่	บุกพงไพร	115
บทที่สิบห้า	แผ่นหนัง	124
บทที่สิบหก	คนเลี้ยงนก	136
บทที่สิบเจ็ด	ตลาด	147
บทที่สิบแปด	สังยวนใจ	156
บทที่สิบเก้า	โรส	165
บทที่ยี่สิบ	แสงไม้ขีดไฟ	177
บทที่ยี่สิบเอ็ด	แจ๊ค เจ้าชายนิรันดร	187
บทที่ยี่สิบสอง	ราชินีหิมะ	190
บทที่ยี่สิบสาม	ปริศนา	200
บทที่ยี่สิบสี่	วัตถุแห่งความทรงจำ	203
บทที่ยี่สิบห้า	เฮเซลกับพงไพร	209







ภาคแรก



บทที่หนึ่ง

# หิมะตก



**ต**อนที่แจ๊คหยุดพูดกับเฮเซล หิมะตกพอดี เกล็ดหิมะสีขาวนุ่มขนาดใหญ่พอมองเห็นรูปทรงคริสตัล ดูประหนึ่งรูปเรขาคณิตที่เรียงร้อยกันอย่างสมบูรณ์ เป็นหิมะแบบเดียวกับที่จะเปลี่ยนโลกรอบตัวให้เป็นสถานที่ซึ่งแตกต่างไป ใครๆ ก็รู้ว่าเป็นอย่างไร ตอนที่ตื่นมาพบทุกสิ่งขาวโพลน นุ่มนวล และเงียบกริบ แล้วพอวิ่งออกไป ลมหายใจที่เหมือนกับควันก็ลอยอยู่ตรงหน้า อาจจะมีคนงงอยู่ครู่หนึ่งว่าโลกที่เราตื่นขึ้นมา นั่นไม่เหมือนกับโลกตอนเข้านอนเมื่อคืนก่อน เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น อย่างน้อยก็ในเรื่องราวต่างๆ ที่เราเคยอ่าน มันเป็นหิมะแบบที่ว่า ถ้าหากมีเวทมนตร์อยู่บนโลกจริง มันจะทำให้เวทมนตร์นั้นปรากฏ

และเวทมนตร์ก็ปรากฏจริง ๆ

แต่ไม่ใช่เวทมนตร์แบบที่คาดคิด

เช้าวันนั้น เฮเซล แอนเดอร์สันวิ่งออกจากบ้านหลังเล็ก ๆ สวมถุงเท้าสีขาว และชุดนอนเก็บกักความร้อนสี่เหลี่ยม เธอกระโดดข้ามธรณีประตูไปยืนอยู่บนยกพื้นตรงประตูหน้า ไม่ใส่ใจหิมะที่กีดข้อเท้า เพื่อสัมผัสสภาพถนนสีขาว ทุกสิ่งดูหมดจางดงาม ยิ่งไม่มีรถยนต์ที่รอยยางเปื้อนพื้นถนน สนามหญ้าสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดเล็กที่อยู่หน้าบ้าน แต่ละหลังดูเหมือนแผ่นรองจานเรียงรายกันตรงแนว และดูจะยาวเลยขอบรั้วตาข่าย

เชื่อมกันประหนึ่งหุ้งสี่ขาขนาดใหญ่ หิมะผืนหนาคลุมอยู่บนหลังคาบ้านแต่ละหลังราวกับต้องการให้ความอบอุ่นและการปกป้อง

เงียบสนิททั่วบริเวณ ดวงอาทิตย์เพิ่งจะโผล่พ้นเส้นขอบฟ้า อากาศให้กลิ่นความเย็นเยียบและความคาดหวัง เกล็ดหิมะเรียงระบ่ากลางท้องฟ้าที่ตื่นตัว สัมผัสเรือนผมยวาลีดำของเฮเซลอย่างแผ่วเบา

เฮเซลเพลอหายใจลึก สูตอากาศเย็นเยียบ

บางสิ่งตื่นตัวอยู่ภายในกาย เป็นแรงกระตุ้นที่อยากกระโจนเข้าไปสู่โลกสีขาวแห่งใหม่ ดูว่ามีอะไรน่าสนใจบ้าง ประหนึ่งเธอเพิ่งเดินออกจากตู้เสื้อผ้าเก่า ๆ เปรอะสนิมมาพบโลกแห่งนาร์เนีย

เฮเซลซุนัขขึ้นฟ้า เกล็ดหิมะตอบรับคำเชิญ ครู่หนึ่งเฮเซลรู้สึกเย็นเยียบบนปลายนิ้วอ่อนนุ่ม เธอดูเกล็ดหิมะ พิจารณาโครงสร้างละเอียดลออ ที่อยู่ในนั้นคือจักรวาลอีกแห่งหนึ่ง และถ้าหากเธอหาวิธีร้องขอได้ถูกต้อง จะมีคนยอมให้เธอเข้าไป

เฮเซลสะดุ้งตอนที่เสียงแม่ดังมาจากด้านหลัง “เข้ามา” แม่บอก “ลูกจะหนาวจนแข็งนะ!”

“ดูหิมะนี่สิคะ!” เฮเซลพูดพลางหันของล้ำค่าเป็นประกายให้แม่ดู

แม่พยักหน้าอยู่ตรงปากประตู “การได้เห็นรูปแบบอย่างนี้ช่างน่าทึ่ง ดูลึ ลึกเห็นด้านทั้งหกใหม่ มันเรียกว่าสมมาตรหกเหลี่ยม เกล็ดหิมะทำด้วย...”

ผู้คนชอบทำแบบนี้กับเธอ ไม่มีใครยอมรับว่าเฮเซลไม่ยอมใด้ยินเรื่องลูกบอลก๊าซ ชั้นบรรยากาศ ล่าแสงหักเห และหน่วยองค์ประกอบของสิ่งมีชีวิต ความจริงของสิ่งต่างๆ ช่างเป็นเรื่องธรรมดาสามัญกว่าสิ่งที่เธอจินตนาการเสมอ เธอจึงไม่เข้าใจว่าทำไมผู้คนอยากแทนที่สิ่งน่าทึ่งในหัวของเธอ ด้วยข้อมูลความจริงอันน่าหดหู่เนื่องจากเธออยู่ประณมท่าแล้ว

จากนั้นแม่ของเฮเซลก็รีบพูดว่าจะพาเธอเข้าบ้าน ซ้ำยังพูดแปลก ๆ ว่ามีคนโทรเรียกหน่วยคุ้มครองเด็ก ตามด้วยคำเตือนว่าจะต้องไปโรงเรียนให้ทัน และไม่ทำให้เรื่องแย่งตอนอยู่ที่นั่น ทันใดนั้นเฮเซลเห็นว่าจู่ ๆ ศีรษะของแม่ก็หันขวับไปทางขวา เห็นดวงตาเบิกกว้าง ปากอ้าค้าง และได้ยินเสียงดังเอี๊ยด แต่ก่อนที่เฮเซลจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ก็รู้สึกบางอย่างกระทบกลางหลังเธออย่างจัง

โอย

เฮเซลร้องแล้วหมุนตัว บนบันไดหน้าบ้านข้างเคียงมีเด็กชายหน้าตกกระ ผมสีน้ำตาล กำลังปั่นลูกบอลหิมะอีกลูกพร้อมกับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

เฮเซลยิ้ม “แจ๊ค!” เธอตะโกนขณะก้มลงไปกอบหิมะ

“ไม่ได้ ลูก” แม่พูด เหลือบมองไปทางบ้านข้างๆ แวบหนึ่ง แม่เดินข้ามธรณีประตูมารุนหลังเฮเซลกลับเข้าไป

“แล้วฉันจะเอาคืนทีหลัง” เฮเซลร้องบอกแจ๊คขณะหายเข้าไปในบ้าน

“ก็ลองดูสิ!” แจ๊คร้องตอบแล้วหัวเราะว่า

แม่เปิดประตูหน้าพลางถอนหายใจ “ดูสิ ลูกทำอะไรไปเนี่ย”

เฮเซลก้มดู มีก้อนหิมะติดขาชุดนอน ตอนสะบัดหัว เกล็ดหิมะก็ร่วงจากเส้นผม ดูเธอจะตัวลั่นด้วย แม้ว่าเฮเซลจะไม่รับรู้ความหนาวเย็นเลยจนกระทั่งตอนนี้

“เร็วเข้า ลูกควรไปแต่งตัวได้แล้ว ไม่งั้นจะสายนะ”

แล้วเธอก็สายจริงๆ เฮเซลเดินออกจากประตูหน้าบ้าน โดยสวมชุดที่เหมาะสมกับอากาศหนาวแล้ว ด้วยเสื้อแจ๊คเก็ตสีเขียวยาว ถุงมือถัก และรองเท้าบูตสีแดง เธอมองเห็นรถโรงเรียนสีเหลืองค่อยๆ ลับหายไป ล้อรถโรงเรียนขนาดกว้างทำให้เกิดรอยบนถนนที่ปกคลุมด้วยหิมะ คำนวณท่อไอเสียสีดำลอยแปร๊ดเป็นท้องฟ้าสีขาว เธอกะพริบตาหันมองกระจกหน้าบ้าน เห็นแม่นั่งลงบนโต๊ะทำงานที่อยู่อีกฟากแล้ว ตอนนี้เฮเซลรู้สึกว่ามีหิมะก่ดข้อเท้าประหนึ่งความทรงจำอันเลวร้าย

เฮเซลกัตรีมฝีปาก เปิดประตูหน้าแล้วเดินกลับเข้าบ้าน แม่เงยหน้ามองเธอก่อนถอนหายใจแผ่วเบาแทบไม่ได้ยิน

“หนูขอโทษค่ะ” เฮเซลพูด

“เดี๋ยวแม่ไปเอากุญแจก่อน” แม่บอก

ไม่นานนัก รถยนต์สีขาวคันเล็กก็พุ่งออกจากโรงรถ สู่ทางรถวิ่งในบ้านที่ปกคลุมด้วยหิมะหนา จากนั้นก็มีเสียงล้อหลังครูดพื้น แล้วรถก็หยุดนิ่ง

รถส่งเสียงคราง แม่สับสน ล้อรถหมุนอยู่หนึ่งถึงสองอีตี่ใจ กระชากไปข้างหน้าและข้างหลัง แม่สับสนด้วยถ้อยคำที่มีลีลันกว่าเดิม จากนั้นพวกเธอก็เป็นอิสระ

ต้องขับรถผ่านยี่สิบช่วงตึกกว่าจะถึงโรงเรียน โดยสิบสี่ช่วงตึกเป็นถนนสองช่องทางที่ให้อากาศดีเยี่ยม ขณะที่ขับรถมุ่งหน้าไปโรงเรียน บ้านเรือนต่างดูสะอาดตาขึ้น มีชั้นสองยื่นออกมา ดูโง่งนเพราะเป็นโครงไม้ไม่แน่นอน เเซลเคยนึกอยากมีบ้านแบบนี้บ้าง บ้านสภาพซ่อมแซมและอาจมีผีสิง มีช่องที่ซักรอกได้เพื่อส่งข้อความต่าง ๆ และช่องลับที่เก็บหนังสือเก่าแก่ลึกลับ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นเธอจะไม่ได้อยู่กับแจ๊คอีก และนั่นไม่คุ้มเลย แม้ว่าจะได้ช่องทางลับทั้งหมดบนโลกใบนี้

ตอนนี้หิมะตกหนักขึ้น แม่ของเฮเซลโน้มตัวไปด้านหน้าบนเบาะขณะขับรถราวกับจะพารถให้ผ่านพันทุกสิ่งไปได้ รถอเนกประสงค์มันวาวหลายคันแล่นลิวผ่านหิมะ ขับแข่งเฮเซลและรถเล็กคันอื่นที่เคลื่อนตัวเชื่องช้าราวกับสัตว์ที่หวาดกลัว

แม่เริ่มตะเตบรกก่อนไปถึงทางแยกขนาดใหญ่ตั้งไกล เป็นทางแยกที่จะต้องเลี้ยวซ้าย - ทางแยกนี้มีปั๊มน้ำมันซึ่งเฮเซลกับแจ๊คปั่นรถจักรยานแวะมาในช่วงฤดูร้อน ใช้เงินค่าขนมซื้อไอศกรีมหวานเย็น ที่นี่เคยเป็นที่ตั้งของร้านเบเกอรี่ที่ขายเค้กวันเกิดด้วย ก่อนจะกลายเป็นปั๊มน้ำมันอีกแห่ง ร้านขายแฮมเบอกอร์ที่พ่อพาเธอแวะมาเสมอเมื่อเล่นเบสบอลเด็กเสร็จถูกแทนที่ด้วยร้านอาหารเม็กซิกันจานด่วน ซึ่งเป็นร้านที่แม่บอกว่าทำอาหารรสชาติเหมือนของปลอมปนความเศร้า - แต่การตะเตบรกกไม่ได้หยุดไถลเลย ตอนที่ล้อแล่นบนแผ่นน้ำแข็งหน้าร้าน รถเริ่มหมุนไปทางขวา แม่หักพวงมาลัยและเหยียบเบรกถี่ ๆ เติ่มแรง มีเสียงบีบแตรดังจากด้านหลัง แล้วมีเสียงล้อรถเบรกดังเอี้ยตมาจากทุกหนแห่งรอบตัว

เฮเซลร้องเบา ๆ รถยนต์ไถลเข้าไปสู่สี่แยกคับคั่งก่อนจะหยุด รถคันหนึ่งหักเลี้ยวอ้อมไป แล้วก็อีกคัน ในที่สุดมีคนหยุดรถและโบกมือให้ขับผ่านไปก่อน แม่สูดหายใจลึก ก่อนจะบังคับรถยนต์ให้ตรงทาง ขับรถเข้าไปร่วมกับกลุ่มรถยนต์ที่ขับช้า ๆ บนเลนขวาสุด เฮเซลคิดว่าไม่ใช่เวลาเหมาะที่จะบอกแม่ว่าขับรถฝ่าไฟแดงมาแล้ว

“เฮ้อ รถคันนี้นี่” แม่อุทาน

เฮเซลวางมือข้างหนึ่งบนแผงหน้าปัดสีเทาราวกับจะปลดบมัน เมื่อปีกลายพ่อซื้อรถขับเคลื่อนสี่ล้อคันใหม่ พ่อบอกว่ารถนี้ใช้ขับช่วงฤดูหนาวในมินนิโซตาได้ดีกว่าปลดภัยสำหรับทุกคน ทันใดนั้นพวกเขา ก็ขับรถทยานในหิมะ ทิ้งให้รถเล็กทุกคันในเมืองมินนิอาโพลิสคอยระวังกันเอง แต่นั่นคือเมื่อปีที่แล้ว ถึงอย่างนั้นเฮเซล

ก็ไม่ใส่ใจ เธออยู่กับรถเก่าคันนี้มาหลายปี จำรอยบุบได้ทุกแห่ง และเธอก็ไม่ชอบรถขับเคลื่อนี่ลื้อลั่นใหม่ว่าวับนั้น แม้ว่ามันจะมีระบบเบรกเอบีเอส

ขณะที่รถเลี้ยวเข้าถนนสายรองข้างโรงเรียน แม่ของเฮเซลก็ถอนหายใจยาวขณะที่กำแพงมาลัยแน่น ไม่รู้เป็นเพราะเอาตัวรอดจากความหวาดโหดมาได้ หรือเพราะอยากจะมีปิคอรรถยนต์คันนี้ เฮเซลไม่แน่ใจ เฮเซลกำตรึมฝึปากอีกเพราะนั่นเป็นสิ่งที่น่าจะทำ แม่หันมาจ้องเธอ “เฮ้อ” แม่เอ่ยพร้อมกับคลายมือจากพวงมาลัย “เหมือนการผจญภัยเลยนะ”

เฮเซลพยักหน้า แม้ว่าแม่จะไม่รู้เรื่องการผจญภัยเลย

“แม่รู้แน่จะเฮเซลว่าลูกไม่ได้ตั้งใจจะตกรถ” แม่เสริมด้วยเสียงนุ่มนวล “แต่ลูกต้องรู้จักดูแลตัวเองบ้าง ลูกโตแล้ว และแม่ก็ทำไม่ได้”

เฮเซลพยักหน้าอีกครั้ง

“ดีจัง นี่ฟังนะ แม่จะไปตีหมาแพกับเอลิซาเบธ บริกซ์ หลังโรงเรียนเลิก ลูกน่าจะไปกับแม่นะ แม่จะมารับลูกที่โรงเรียน”

เฮเซลกระลັกกระสาย เธอไม่อยากเถียงกับแม่ ไม่ใช่ตอนนี้ แต่-

“หนูจะไปซื้อเลื่อนกับแจ๊คคะ”

จะว่าไป มันไม่ได้เป็นแบบนั้นจริงๆ เธอกับแจ๊คยังไม่ได้นัดกัน แต่ทั้งคู่ไม่จำเป็นต้องนัด เพราะมีหิมะหนาอยู่บนพื้น และมีเนินเขาให้เลื่อนลงมา ทั้งเธอยังต้องเอาคืนด้วยการขวางกั้นหิมะให้โดนเขาจ้งๆ อีกทีหนึ่งด้วย

“แม่คิดว่าลูกอาจจะอยากเล่นกับบ๊อบเดเลดบ้าง” แม่พูดต่อราวกับว่าเฮเซลไม่ได้พูดอะไรเลย “เธอเป็นเด็กน่ารักมาก แม่คิดว่าลูกสองคนจะต้องเข้ากันได้ดีแน่ๆ จะถ้าลูกให้โอกาสกับเรื่องนี้สักหน่อย”

“แต่หนูมีนัดแล้ว”

“แม่รู้ แต่ลูกเล่นเลื่อนกับแจ๊คเวลาอื่นก็ได้นี่จ๊ะ แม่คิดว่าลูกน่าจะใช้เวลากับ... คนอื่นบ้าง”

เฮเซลหน้าแดง กับเด็กผู้หญิงหนึ่งสิ ที่แม่หมายถึง เธอหน้าตึง ความรู้สึกผิดจมลึกอยู่ในหิมะ และฝังตัวในสถานที่ซึ่งไม่มีใครจะพานพบ เธอพึมพำบอกกลาแม่แล้วรีบลงไปบนทางเดินทันที ก่อนที่แม่จะหันยกเลิกนัดที่เธอขู่นั้น



อากาศอวลกลิ่นอายฤดูหนาว รยยนต์ปล่อยควันไอเสียบ กลิ่นไฉ้กรอกคลุกเคล้า กับเมเปิ้ลไซรัปที่คุ่นเคยลอยออกมาจากร้านเบอร์เกอร์คิงที่อีกฟากถนน เฮเซลใช้เวลาครู่หนึ่งสูดกลิ่นทั้งหมด ปล่อยให้มันเอบอบตัวเธอ ใ้ว่ากลิ่นพวกนี้จะหอม แต่นี่คืออีกช่วงที่เธอถ่วงเวลาไม่ต้องไปอยู่ในโรงเรียน

ปีนี้เป็นปีแรกที่เฮเซลเข้าเรียนที่โรงเรียนประถมศึกษาเลิฟเลส หลังจากพ่อย้ายออกไปในช่วงฤดูร้อน แม่ก็อธิบายให้ฟังว่าไม่มีเงินพอจะส่งเฮเซลเรียนต่อที่โรงเรียน ซึ่งเธอเคยเรียนตั้งแต่อนุบาล เธอจึงต้องย้ายโรงเรียน โรงเรียนเก่าช่างแตกต่างกันมาก ห้องเรียนไม่มีโต๊ะนักเรียน นักเรียนต่างเรียกครูด้วยชื่อต้น เฮเซลลองทำแบบนั้นกับครูเจค็อบส์ในวันแรกที่เรียนที่เลิฟเลส แต่ครูไม่พอใจ

ข้อดีคือตอนนี้เธอไปโรงเรียนเดียวกับแจ๊คแล้ว แต่ที่ไม่ดีก็คือสิ่งอื่นๆ ที่เหลือ เฮเซลไม่ชอบนั่งโต๊ะเรียน เธอไม่ชอบเรียกครูว่าครูแล้วตามด้วยชื่ออะไรก็ตาม เธอไม่ชอบการบ้านและตารางงาน การตอบคำถามลงในช่องว่างและการวงกลมรอบคำตอบที่ถูก บรรดาครูของเฮเซลต่างเคยพูดว่า *เฮเซลช่างมีความคิดสร้างสรรค์* และ *เฮเซลมีจินตนาการที่ยอดเยี่ยม* แต่ตอนนี้สิ่งที่เธอได้ยินคือ *เฮเซลไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมาย* และ *เฮเซลต้องเรียนรู้การทำตามกฎของโรงเรียน*

ดังนั้นเฮเซลจึงยืนเตรียมใจอีกวันหนึ่ง สำหรับสิ่งที่เธอไม่ได้ทำและสิ่งที่เธอจะต้องเรียน ตอนนั้นมีเสียงหนึ่งดังมาว่า “นี่ ยายเฮลล์จอมเพี้ยน เธอจะมาโรงเรียนหรือเปล่า”

เฮเซลหน้าบึ้ง ไทเลอร์ ฟรีแมนเดินอยู่ข้างหลังเธอ สวมหมวกแก๊ปที่มทวินส์ อย่างกับว่าคือสิ่งที่สมควรจะสวมในพายุหิมะ ทำตัวราวกับว่าเด็ก ๆ สุดเจ๋งทุกคนที่อยู่ในชั่วโลกเหนือจะสวมหมวกเบสบอลเฉพะวันที่หิมะตก รถมินิแวนของแม่เขาเร่งความเร็วอยู่บนถนนด้านหลัง พร้อมบดหิมะ

“ตกทรโรงเรียนหรือ เฮลล์” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเสียดสี

“อ้อ ก็เหมือนเธอนั้นแหละ” เฮเซลว่าพลางเช็ดหน้าอย่างอวดดี ราวกับไม่ได้สูดกลิ่นไฉ้กรอกจางวนที่มีกลิ่นเหม็นหืน

“ช่างเถอะหน้า” ไทเลอร์ตอบ

เฮเซลส่งเสียงฮึ่ม ๆ ในใจ ตอนนี้นี้ถ้าเธอไม่แสร้งว่ามีเรื่องเร่งด่วนที่ต้องรีบทำขณะ

ยืนอยู่ตรงทางเข้าที่ปกคลุมด้วยหิมะ เธอก็ต้องเดินเข้าไปกับไทเลอร์ที่เกลียดเธอ เพราะตอนนี้แจ๊คหันมาใช้เวลาช่วงหยุดพักกับเธอแทนที่จะเป็นเขา ก็ช่วยไม่ได้ที่เธอน่าสนใจกว่า ไทเลอร์กับมือปืนเพื่อนของแจ๊คเคยตำหนิเธอตรงๆ ว่าเป็นต้นเหตุให้แจ๊คคละเลยหน้าที ทั้งคู่แน่ใจว่าเธอต้องทำอะไรบางอย่างกับแจ๊ค เพราะเขาไม่มีทางเลือก เด็กผู้หญิง แทนเพื่อนผู้ชายสองคน ถ้าแจ๊คยังมีสติอยู่

ขณะเฮเซลจะก้มตัวลงปลุกปล้ำกับปัญหาที่ซับซ้อนของร่องเท้าบูตข้างขวา ไทเลอร์ก็วิ่งพลุนำหน้าเธอผ่านเข้าประตูไป มีกระเป๋าสไลด์เอกสารแบบสะพายอยู่ข้างหลัง

เฮเซลมองดูเขาวิ่งไป ทุกคนที่อยู่ประมท้ามี่กระเป๋าสพายกันทั้งนั้น ทุกคนยกเว้นเฮเซลผู้ไม่เคยได้รับอีเมลเรื่องนี้ที่ส่งกันทั่วโรงเรียน พอถึงเวลาที่เฮเซลรู้ว่าต้องมี ก็เชื่อว่าขอแม่ให้ซื้อให้เธอไปหนึ่งได้

เธอเคยถามแจ๊คหลังจากเข้าเรียนมาอาทิตย์หนึ่ง ว่าทำไมเขาถึงไม่บอกเธอ เขามวดคิ้วพลงดูกระเป๋าสพายของตัวเอง ซึ่งเป็นใบที่เขาใช้มาหนึ่งปี แล้วยกไหล่ “ใครจะไปสนใจของแบบนี้กัน” เขาถาม

ตอนนี้ ขณะที่สะพายเป้เซยเต็มตลอดกาลบนไหล่ เฮเซลมุ่งหน้าเดินผ่านรั้วสูงเข้าไปทางเข้าด้านข้างที่เด็ก ๆ ต้องใช้ถ้ามาย และต้องวิ่งกรูเข้าไป เธอเปิดประตูให้กลุ่มเด็กนักเรียนประมทสี่ที่ยังตามมา เพราะเธอเป็นคนน่ารัก ไม่เหมือนกับบางคน

เฮเซลตัดสินใจจะเข้าเรียนสาย เธออดทนกับครูเจ็คคือบล์มานานพอรู้ว่าจะต้องเจอกับอะไร แต่นั่นไม่ได้ยับยั้งเฮเซลให้หยุดอยู่ภายนอกห้องเรียนที่อยู่ตรงข้ามห้องเรียนของเธอ เฮเซลแอบมองผ่านหน้าต่างข้างใน

แจ๊คอยู่ตรงนั่นเอง เขาอยู่ตรงนั้นเสมอ นั่งอยู่ท้ายสุดของแถวที่สาม ใกล้กับประตูมากพอที่เฮเซลจะส่งยิ้มกว้างให้เขา และเขาทำหน้าล้อเลียนตอบ เธอยืนห่างจากหน้าต่างหนึ่งก้าว ฟังความคิดไปที่เขา แรงเท่าที่จะทำได้ แบบที่เธอทำเสมอตอนที่ไม่ได้เดินจากรถโรงเรียนไปถึงห้องเรียนด้วยกัน หนึ่งอึดใจ สองอึดใจ เขาจะต้องรู้ว่าเธออยู่ตรงนั้น เขารู้ได้เสมอว่าเธออยู่ตรงนั้น แล้วเขาก็หันมาเห็นเธอ รอยยิ้มกว้างค่อยๆ ปรากฏบนใบหน้า แจ๊คยกคิ้วให้ราวกับตัวตลก เธอไม่เคยรู้เลยว่าการยกคิ้วนั้นหมายถึงอะไร แต่ตอนนี้เธอรู้แล้ว มันหมายความว่า ฉันจัดการเธอได้ดีทีเดียวเมื่อเช้านี้ แล้วฉันก็เชื่อว่าเธออยากเอาคืน และ ลองดูสิ แอนเดอร์สัน และเราจะไปเล่นเลื่อนกันทีหลัง

ใช้ใหม่ และแล้วความกังวลใจของเฮเซลในตอนเช้าที่หิมะขึ้นแฉะก็กลายเป็น

เธอยิ้มกว้างตอบเขา เลิกคิ้ว “ฉันลองแน่ แคมป์เบอส์” แล้วจึงค่อยหันกลับไป  
สู่ห้องเรียนของตัวเอง ลืมความหวาดกลัวการเดินเข้าห้อง

แต่ทันทีที่เฮเซลเดินเข้าห้อง ครูเจค็อบส์ก็มองเธอแล้วส่ายหน้า แบบเดียวกับ  
ที่เราทำใส่คนที่ทำตัวน่าผิดหวังเสียเหลือเกิน และทำเป็นเรื่องใหญ่โตว่าจะเขียนรายงาน  
ในสมุดพก แล้วหิมะก็ตกอีกครั้งลงบนป่าของเฮเซลอย่างจัง

โต๊ะนักเรียนวางเรียงแถวละหกตัวเป็นห้าแถวตรง ถ้าแถวเหล่านี้ขยับห่างจาก  
ความเที่ยงตรงเมื่อไร ถ้ามีคนเลื่อนโต๊ะไปข้างหลังมากเกินไป หรือพยายามหามุม  
เหมาะๆ ส่งข้อความ ครูเจค็อบส์จะโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง นักเรียนประถมห้าของ  
โรงเรียนเลิฟเลสโดยเฉลี่ยแยกแยะภาวะนี้ของครูกับภาวะปกติไม่ออก แต่เฮเซลก็ปรับ  
ตัวรับรู้ความแตกต่างเพียงเล็กน้อยนี้ได้แล้ว ในห้องเรียนของเจ็ค บางครั้งก็ย้ายโต๊ะ  
ให้เป็นวงกลมวงใหญ่ หรือทำเป็นกลุ่มเล็กๆ ครูเจค็อบส์ไม่ยอมรับเรื่องไร้สาระแบบนี้  
บางครั้งเฮเซลนึกสงสัยว่าครูคงมาจากดาวเคราะห์ตอนจบเรื่อง *ช่วงเวลาหะลุมิติ* ที่ทุกคน  
ต้องเหมือนกันเป๊ะ ขาดแต่ว่าครูเจค็อบส์น่าจะมีความสุขอยู่ที่นั่นแทนที่จะย้ายออกมา

ดังนั้น ด้วยความพยายามยิ่งยวดที่จะไม่รบกวนจักรวาล เฮเซลจึงนั่งลงบนโต๊ะ  
ตัวประจำแถวที่สามจากด้านหลัง ติดกับหน้าต่างที่เธอชอบ แม้ว่าโต๊ะของเธอจะจัดวาง  
เที่ยงตรงทั้งแนวตั้งและแนวนอนอย่างที่ควรจะเป็น แต่เธอก็รู้ว่าหากมีคนเข้ามาใน  
ห้องเรียน ไม่ว่าพ่อแม่ แม่ต ผู้มีพลังจิต หรือใครก็ตามคล้ายๆ กัน เขาจะกวาดมอง  
ทั่วห้องด้วยความมั่นใจว่ามีบางสิ่งแปลกแยกจากห้องนี้ สิ่งที่อยู่เลยไปด้านขวาหนึ่งนิ้ว  
และด้านหลังครึ่งนิ้ว แล้วสายตาของเขาก็จะมาจับจ้องเธอ

เฮเซลนั่งอยู่ด้านหลังมอลลีกับซูซานที่ไม่เคยสนใจเธอเลย ตอนแรกเพราะเป็น  
เพื่อนสนิทกัน สองคนนี่จึงยุ่งอยู่กับเรื่องของตัวเอง ต่อมาเลิกสนิทกัน และนั่นก็ทำให้  
ทั้งสองยุ่งอยู่กับเรื่องของตัวเองอีก ซึ่งก็ดีแล้ว เฮเซลนั่งข้างๆ มิเกลที่มักจะยุ่งอยู่กับ  
การจัดเรียงปากกาเน้นข้อความหลากสีจำนวนมากเกินกว่าจะสังเกตเห็นอะไรก็ตามที่  
เฮเซลทำผิดพลาด ซึ่งนั่นก็ดีแล้วเหมือนกัน แต่เฮเซลนั่งอยู่ข้างหน้าบีบบีและไทเลอร์  
นี่สิที่ไม่ดีเลย

แน่นอนว่าทันทีที่เธอนั่งลง เธอก็ได้ยินเสียงตะคอกอยู่ข้างหลัง

“เฮเซล เธอมาสาย!” ไทเลอร์กระซิบ ลุ่มเสียงเปี่ยมความห่วงใยจอมปลอม “เธอควรพยายามมาถึงโรงเรียนให้ทันเวลานะ”

เธอหันไปขมิงตาใส่เขา ทั้งไทเลอร์และบ็อบบี้หัวเราะคิกคัก “พวกเธอนี่จอมจู้้นจริงๆ” เธอตะคอกกลับ

“จอมจู้้นหรือ” ชูซานเอ่ย มอลลีที่นั่งอยู่ข้างๆ หัวเราะ ทั้งคู่เหลือบมองกัน ดูเหมือนว่าการตอกกลับอันน่าตกใจของเฮเซลทำให้ทั้งคู่กลับมาเป็นเพื่อนกันได้อีกครั้งในที่สุด

เฮเซลจ้องดูโต๊ะ พวกนั้นนั่งนิ่งๆ แจ็คคงจะพูดแบบนี้ พวกนั้นเป็นเด็ก อย่าไปสนใจ ใครจะสนกันล่ะว่าพวกเขาคิดยังไง เธอนึกเห็นตัวเองแอบมองผ่านหน้าต่างกระจกห้องเรียนครุวิลเลียมส์ดูข้างใน แจ็คยกคิ้วให้ และเธอก็ยิ้มกว้าง

ครูเจ็ค็อบส์เริ่มพูด ไม่นานนัก เด็กทุกคนก็เริ่มไม่สนใจเฮเซล เพราะมัวแต่ก้มจดเรื่องคำบุพบทหรือเรื่องการทาร์้อยละ เฮเซลจึงหันไปสนใจบริเวณที่เธอสบายใจที่สุด ที่นอกหน้าต่าง โดยปล่อยให้เสียงของครูเจ็ค็อบส์ห่างหายไปกลายเป็นเสียงฉากหลังรวมกับสิ่งอื่นๆ

จากหน้าต่างห้องเรียนมองเห็นถนน ถัดจากถนนมีบรรดาอพาร์ทเมนต์และร้านค้า ตกแต่งลึกลับเรียงรายใหญ่ ห้องเรียนที่โรงเรียนเก่ามองเห็นผืนป่าเล็ก ๆ เฮเซลคิดเสมอว่าป่ามีเวทมนตร์แฝงอยู่ เป็นสถานที่ซึ่งเธอกับแจ็คควรเข้าไปด้วยกัน เอาเศษขนมปังไปด้วย และจะเดินผ่านแนวต้นไม้เข้าไปดูว่ามีอะไรอยู่

นอกหน้าต่างห้องเรียนครูเจ็ค็อบส์ไม่มีอะไรที่เป็นเวทมนตร์อยู่เลย แต่ก็ยังน่าสนใจกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นภายในห้อง

จากนั้นเสียงพูดต่ำๆ ของครูเจ็ค็อบส์ก็หยุดกลางประโยค และใครจะรู้ล่ะ ประโยคนั้นอาจพูดว่า จากนั้นเธอก็ย้ายจุดทัศนียมไปสองตำแหน่ง แบบนี้ หรือไม่กี่ พูดไปพร้อมกับครู อะบอร์ต อะโบฟ อะเบาร์ท อะครอส อะเรานด์ แล้วเฮเซลก็ได้ยินเสียงเหมือนกับเสียงพ่นลมจนแปบ เป็นเสียงที่เธอคุ้นเคย เธอจึงหันหน้าไปทางหน้าต่างอย่างลึกลับ

“เฮเซล แอนเดอร์สัน” ครูเจ็ค็อบส์พูด เธอคือคนที่ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เธอช่วยฉันหน่อยๆ ได้ไหม”

มีคนหัวเราะคิก มีคนส่งเสียงเยาะแหย่มาจากด้านหลังห้อง “โซลลี เฮเซลไงละ” ซึ่งไม่ใช่การดูถูกที่เลวร้ายเท่าไร แต่สิ่งหนึ่งซึ่งเฮเซลเรียนรู้ที่โรงเรียนแห่งใหม่นี้ คือเมื่อเกิดการดูถูก ความคิดเบื้องหลังคำดูถูกนั้นเลวร้ายกว่า

ครูเจ็คอบส์จ้องดูเธอด้วยแววตาอ่อนใจ เฮเซลไม่กระดุกกระดิก เธอนิ่งสนิท เหมือนนยามเช้าที่ปกคลุมด้วยหิมะ เธอไม่ได้หายใจด้วยซ้ำ อย่างน้อยก็ไม่มาก เธอจะฟัง เธอจะพยายามเพราะเธอไม่ใช่เด็กอีกแล้ว เพราะหน้าที่ของเธอคือหนึ่งนึ่งๆ ฟังครูเราต่างมีงานที่ต้องทำบนโลก แม้ว่าเราจะไม่ชอบงานพวกนั้นมาก ๆ

“นั่นค้อยดีขึ้นหน่อย เฮเซล” ครูเจ็คอบส์ว่า

มีเสียงหัวเราะคิกดังอีก

เฮเซลรู้สึกว้าวุ่นร้อนผ่าว ดูเหมือนเธอทำอะไรก็ไม่ถูกเสียหมด ถ้าแจ๊คอยู่ห้องเดียวกับเธอ เรื่องคงง่ายกว่านี้มาก อย่างน้อยก็ยังมีบางส่วนในห้องนี้ที่เธอรู้สึกเข้าพวก

แม่บอกว่านี่เป็นโอกาสดีที่จะมีเพื่อนใหม่ และเธอก็พยายาม วันแรกที่โรงเรียน เธอเดินไปหาเด็กคนอื่น ๆ และเริ่มคุยด้วย แต่เด็กพวกนั้นมองเธอเหมือนกับว่าเธอกำลังเสนอให้เข้าสู่สโมสรมียิม เฮเซลไม่เคยรู้เลยกระทั่งปีนี้ว่าเธอแตกต่างจากทุกคน ตอนเรียนวิชาการแสดง เธอเป็นคนเดียวที่เสนอตัวจะแสดงในละครย่อย ตอนเรียนวิชาศิลปะ เธอเป็นคนเดียวที่วาดรูปฮอกวอร์ตส์ ตอนเรียนวิชาวาดเขียน เธอเป็นคนเดียวที่แต่งเรื่องเกี่ยวกับเด็กผู้หญิง ดาบวิเศษ และโชคชะตาอันยิ่งใหญ่

ถ้าเทียบกับเพื่อนในโรงเรียนแล้ว เฮเซลรู้สึกเหมือนว่าตัวเองมาจากดาวดวงอื่น นี่อาจเป็นเรื่องจริง เฮเซลถูกขอมมาเลี้ยงตอนยังเป็นเด็กทารก พ่อกับแม่เล่าว่าต้องบินเป็นระยะทางไกลแสนไกลเพื่อพาเธอกลับมาด้วย เพราะพ่อกับแม่รักเธอมาก จึงยอมเดินทางข้ามจักรวาลมารับตัวเธอ พ่อกับแม่อาจหมายความว่านั่นจริง ๆ

ในคืนวันผู้ปกครองที่เลิฟเลซ ซึ่งก็คืออีกสี่สัปดาห์ก่อนปิดเทอม เป็นเวลาไม่กี่ชั่วโมงที่จะทำให้เฮเซลรู้ว่าเธอนั้นแตกต่างจริง ๆ เธอเดินเข้าห้องเรียนกับแม่ ผู้คนต่างจ้องมอง มองเธอแล้วมองแม่ แล้วมองเธออีกครั้ง สำหรับเฮเซล นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอเห็นว่าพวกเขาเห็นอะไร แม่ของเธอผิวขาว ดวงตาสีฟ้า และเรือนผมสีน้ำตาลอ่อน ส่วนเฮเซลผมตรงสีดำ ดวงตาโตสีน้ำตาลประหลาด และผิวสีน้ำตาลเข้ม ผู้คนต่างจ้องดู เฮเซลก็จ้องดูด้วย ตอนที่เธอดู เธอก็เห็นว่าคนอื่น ๆ ที่เหลือนั้นมาเป็นคู่ซึ่งมีลักษณะ

เหมือนกันในแต่ละแบบ

เฮเซลยืนอยู่ตรงนั้น ไม่เข้าพวกกับใครเลย และเธอก็คิดว่า *อ้อ อย่างนี้นี่เอง ตอนนี้นั้นเห็นแล้ว*

แต่แล้วซูซานก็เดินเข้ามากับผู้ปกครอง ในวันวันวัฒนธรรม ซูซานยืนอยู่หน้าห้อง เขียนชื่อตัวเองเป็นภาษาจีนบนกระดาน เล่าถึงการพับกระดาษให้เป็นนกกับมังกร เดินไปตามถนน เฮเซลนึกสงสัยว่าเด็กสาวคนนี้ได้มีเครื่องแต่งกายหลายแบบ แต่เธอยังมีหลายวัฒนธรรมด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่เฮเซลสมควรจะมี หนึ่งวันก่อนหน้านั้น ครูเจค็อบส์ถามว่าเธอมีอะไรมาเล่าสู่กันฟังกับเพื่อนในห้องหรือเปล่า แต่เฮเซลกลับมีแค่ รองเท้าผ้าใบเก่าคร่ำ

ซูซานมาจากประเทศจีน แต่จากที่เฮเซลได้เรียนรู้ในคืนนั้น พ่อกับแม่เธอไม่ใช่ ซูซานไม่เข้าพวก เฮเซลจ้องดูเด็กหญิงและพ่อกับแม่ตัวขาวซีดที่ดูภูมิใจ จ้องดูนานจน ซูซานสังเกตเห็น เด็กหญิงจึงหันมาจ้องกลับ ประหนึ่งตั้งคำถาม และดูจะหาเรื่องนิดๆ ปนหวาดกลัวหน่อยๆ รวาก็จะถามว่า *มีอะไรติดอยู่บนหน้าของฉันหรือว่าเธอเป็นตัวประหลาดกันแน่*

เฮเซลต้องอธิบายเรื่องนี้ เธอต้องพูด เพราะซูซานอาจจะไม่สังเกตเห็น ซูซานอาจคิดว่าเธอก็อยู่เพียงลำพังเหมือนกัน นี่เป็นสิ่งที่เฮเซลรู้ดีว่าไม่สมควรทำ มันไม่ค่อยเหมาะสม แต่เธอกลับข่มใจไม่ได้ เธอเดินไปหาและจับไหล่ซูซาน

“เธอเหมือนกับฉันเลย” เฮเซลกระซิบ

ซูซานจ้องเธอ เห็นชัดว่าหมายความว่า *ฉันไม่รู้ว่าคุณคิดจะพูดอะไรกันแน่ แต่ฉันไม่เหมือนกับเธอ*

เฮเซลปล่อยมือและเดินจากไป

ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่แบบนั้นด้วยสิ

เฮเซลยังไม่รู้ที่อยู่ที่ว่าทำไมเธอไม่เข้าพวก และเธอก็ลุ่มลึกความพยายามที่จะหาคำตอบแล้ว

# อิมอาร์นิมะ

Breadcrumbs

แอนน์ เออร์ซู  
Anne Ursu

## รางวัล (Awards and Honors)

- \* หนังสือแห่งปีของอเมริกาตลอดกาล  
Amazon.com Book of the Year
- \* หนังสือแห่งปีของวารสารพับลิชเชอร์สวีคลี่  
Publishers Weekly Book of the Year
- \* หนังสือแห่งปีของวารสารสกูลไลบรารีเจอร์นัล  
School Library Journal Book of the Year
- \* อินดี้เน็กซ์พิก  
Indie Next pick
- \* หนังสือที่จูเนียร์ไลบรารีกลัดเลือก  
Junior Library Guild selection

“เฮเซลเข้าป่าเหมือนตัวเอกในเทพนิยาย แต่ไม่มีเศษขนมปังวางไว้เพื่อช่วยเด็กชายที่อาจไม่ยอมให้ช่วย ในเรื่องราวพิสูจน์พลังมิตรภาพที่ลึกซึ้ง เขียนอย่างเปี่ยมศิลปะเรื่องนี้”

- เคอัส รีวิวส์, บทวิจารณ์ติดดาว

“ปามห์ศรชัย ตัวละครที่ลึกล้ำ (โดยเฉพาะเฮเซลผู้มุ่งมั่น อ่อนไหว และช่างฝันกับเจ้าผู้หลงทาง) และความเศร้าเสียใจของมิตรภาพวัยเด็กที่ไม่ราบรื่นทำให้เทพนิยายซึ่งเขียนได้ละเอียดละไมนี้มีเสน่ห์ไม่เสื่อมคลาย”

- บูลเล ดินฟอร์ด เดอะ เซนเตอร์ ออฟ ซิลเดรนส์บุ๊กส์,  
บทวิจารณ์ติดดาว

“ดินแดนเทพนิยายนำชนลูกที่เฮเซลท่องไปใช้นิทานบางเรื่องของแอนเดอร์เซน มาถักทอสร้างเรื่องราวที่แม่หมั้นเศร้า ทว่าเขียนได้งดงามและแปลกใหม่”

- พับลิชเชอร์ วีคลี่, บทวิจารณ์ติดดาว



[www.im-arn.com](http://www.im-arn.com)  
f /ImArNPublishing



หนังสือดี เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป